

## Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Α'.

ΕΙΝΕ ἡ τρίτη τῆς νυχτός  
βαθειά τοῦ ὕπνου ὥρα·  
λάμπουν τ' ἀστέρια σιωπηλά  
κι' ἔλ' ἡσυχάζ' ἡ χώρα,  
καὶ δὲν γροικιέται ταραχὴ  
οὔτε φωνὴ χαμμία,  
λὲς κ' εἶν' ἡ ὥρα ποῦ κρατεῖ  
τὸν κόσμον εἰς ἄρμονία,  
ἡ ὥρα, ποῦ τ' ἀρπαχτικά,  
τ' ἄγρια τ' ἀνθρώπου πάθη  
εἶνε θαμμένα καὶ βουδά  
εἰς τῆς νυχτός τὰ βάθη.

Ἴσε σπίτι μέσ' ἀρχοντικό  
ποῦ φτώχεια δὲν γνωρίζει  
δυσὸν χρόνων νύφη ἄτυχη  
εἰς τὸ πόδι ξενουχτίζει·  
μ' ἓνα λυχνάρι σύντροφο,  
εἰς τὸ θάλαμό της μόνη,  
περνᾷ τῆς ὥραις ἄγρυπνη,  
ὥραις ποῦ μοιάζουν χρόνοι·  
καὶ καρτερεῖ. . . τί καρτερεῖ;  
γυναῖκα τιμημένη,  
τὸν ἄνδρα ποῦ τὴν ἔκαμε  
εἰς τὴν γῆ δυστυχισμένη.

Κι' ὅμως ἴσε πόση βρίσκεται  
ἀπάτ' ἢ φαντασία!  
Ἄγρυπνη πάντα τριγυρνᾷ  
εἰς τὸν κόσμον ἢ κακία,  
κ' ὅταν ὁ νόμος τῆς ζωῆς  
ἀνάπαυσι προστάζη  
κι' ὅταν τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ  
γι' ἀγάπη μας χλωμιάζη,  
σηκόνεται ὁ ἄθλιος  
θνητός τὴν ὥρα ἐκείνη  
νὰ σπεῖρη γιὰ τὸν ὅμοιον του  
πίκραις, καῦμούς, οἰδύνη.

Ἄργεϊ ἐκεῖνος νὰ φανῆ,  
κ' ἡ ἔρμη παραδέρνει,  
τὰ βήματά της ἄσκοπα  
ἀπάνω κάτου φέρνει,  
κι' ἀπὸ τὰ μάτια τὰ θολὰ  
μὲ βιά κρατεῖ τὸ δάκρυ·  
ὅσαν ἀγγελουδί ξέγνωιαστο,  
εἰς τοῦ δωματιοῦ μίαν ἄκρη  
κοιμάται μέσ' τὴν κούνια του  
παιδάκι ζηλεμένο,  
μόνη χαρὰ τῆς ἄτυχης  
ποῦ τῶχει γεννημένο.

Ἄπανου του, σὰν λογισμὸς  
βαρὺς νὰ τὴν πλακῶνῃ,  
ἔξαφνα στέκει κ' ἔντρομο  
τὸ βλέμμα τῆς καρφῶνει...  
θαρρεῖς καὶ μαύρη συμφορὰ  
θωρεῖ ὀλόγυρά του·  
γλυκὰ κοιμᾶται τὸ παιδί  
μέσ' τὰ παπλώματά του  
χωρὶς νὰ ξέρῃ τί καὺμὸς  
τῆ μαύρη μάννα σφάζει,  
καὶ βγάζει στεναγμὸ πικρὸ  
ἐκεῖ ποῦ τὸ κυττάζει

Ἀπαυδησμένη ἦτον πληά,  
μέ γογγυσμὸ μεγάλο.  
Ἦ Δέσποινα, ἀρχίνησε  
νὰ πῆ δὲν μπορῶ ἄλλο...  
ὅταν ἀκούσθῃκ' ἔξαφνα  
τὸ πάτωμα νὰ τρίξη,  
νὰ σβύση ἔτρεξε τὸ φῶς  
ἢ θύρα πρὶν ἀνοίξῃ·  
πλὴν ἐμπροστά ὁ ἄνδρας τῆς  
εὐρέθηκε μέ μία . .  
κ' ἐβούθανε τὴν ἀρετὴ  
'σάν πάντα ἢ κακία.

Φωνὴ καμμιὰ δὲν ἔδγαλε  
ἀπ' τὰ χλωμά τῆς χεῖλῃ·  
ἐκεῖνος κατακίτρινος  
ἐστάθηκε 'σάν στήλῃ,  
καὶ λίγαὶς πέρασαν σιγμαῖς  
χωρὶς νὰ μιληθοῦνε...  
θαρρεῖς δὲν εἶχαν τίποτε  
κ' οἱ δῶν τους νὰ ποῦνε.  
Τέλος ἐκεῖνος μέ θυμὸ  
ὁποῦ κρατεῖ μέ βία,  
**Πάλι**, τῆς λέγει, **ἔχαμες**  
**γιὰ μέ ὀλονυχτία;**

**Πάλι ἐξημερόθηες**  
χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι; .  
**Φθάνει ἀγάπης δείγματα,**  
**Φθάνει . . π' ἀνάθεμά τη!**  
Κ' ἔκοψ' ἐκεῖ τὸ λόγο του  
γιὰ νὰ μὴ προχωρήσῃ,  
γιατ' εἶδε πῶς κινδύνευε  
νὰ χάσῃ καὶ τὴν κρίσι  
ἀφ' οὔ ὅ,τι εἶχε—φοβερὸ  
κανεὶς νὰ τὸ λογιᾶσῃ—  
καὶ πλοῦτῃ κ' εὐτυχία του,  
ὅλα τὰ εἶχε χάσει!

Ἰστόστρωμα ὁποῦ χρόνους πρὶν  
γλυκεῖα συντροφιασμένοι  
τὰ πρῶτα ἀνταλλάξαν  
φιλιὰ εὐτυχισμένοι,  
μέ κόλασι 'ς τὸ λογισμό,  
μέ σπλάχνα νεκρωμένα,  
ν' ἀναπαυθοῦν ἐπέσανε  
'σάν ὄντ' ἀπελπισμένα.  
χωρὶς καμμιὰ ἐξήγησι  
χωρὶς καμμιὰ λέξι! ,  
Μιά ὥρα πρὶν ὁ ἄθλιος  
τὸ βίος του εἶχε παίξει.

B.

Χρόνοι ἐπέρασαν πολλοί·  
τὸ πῶς ὁ κάθε χρόνος  
γιὰ τὸ φτωχὸ τ' ἀνδρόγυνο.  
Ἕνας γνωρίζει μόνος.  
Ἕνας, 'ποῦ κάθε συμφορὰ  
τοῦ κόσμ' αὐτοῦ γνωρίζει,  
κι' ὅπου δὲν μένει πληθὸ χαρὰ,  
ὑπομονὴ χαρίζει·  
κ' ἔτσι 'στὸν κόσμῳ ζοῦν πολλοὶ  
'ποῦ θάτανε θαμμένοι,  
ἂν δὲν ἐβάσταζ' ἢ ψυχὴ  
ἐκεῖνα 'ποῦ βασταίνει.

Φτωχοὶ καὶ ἀπροστάτεοι  
 Ἰούσαν κ' οἱ δυὸ ἐκεῖνοι  
 μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ ποτὲ  
 κανένα δὲν ἀφίνει,  
 καὶ ἔς τὴ σκληρὴ συνήθιζαν  
 καὶ ἄχαρι ζωὴ τους,  
 ἀλλὰ τί τύχη πρόσμενε  
 τὸ μοναχὸ παιζὶ τους ;

.....  
 .....  
 .....  
 .....

## Γ'.

Μιὰ μέρα ποῦ ἐμάλωναν  
 ἔς τὴ φύσι τὰ στοιχεῖα,  
 ποῦ ἔταν ἀπάνου χαλασμέος  
 καὶ κάτου τρικυμῖα·  
 μιὰ μέρα ποῦ κάθε ζωὴ,  
 κ' ἢ πληρὸ δυστυχισμένη,  
 σὲ σπῖτι μέσα ἢ φωλεῖα  
 τύχαινε ν' ἂν κρυμμένη.  
 μὲς τ' ἀγριωμένο πέλαγο  
 ποῦ μοῦγκριζε γιὰ θῦμα,  
 ἕνας φτωχὸς ἐπάλευε  
 μὲ τ' ἀνοιχτό του μνήμα

Ἔρμο ἀπομεινάριο  
 ναυαγιομένου πλοίου,  
 μ' ἕνα σανίδι στήριγμα  
 ὀλόστερνο τοῦ βίου,  
 μὲ τὴν ψυχὴ ἔς τὰ χεῖλη του  
 χωρὶς καμμιά βοήθεια,  
 μὲ μόνης τῆς ἀπελπισιᾶς  
 τῆ δύναμι ἔς τὰ στήθια.  
 Ἐπάλευε γιὰ νὰ σωθῆ  
 ἔς τὸ βράχο ποῦ μπροστά του  
 τοῦ ἔφερνε ἢ μοῖρά του  
 στερνὴ παρηγοριά του !

Ἐπάλευ' ὁ ταλαίπωρος  
 καὶ τ' ὠργισμένο κῦμα  
 ἴσάν τὸ θεριὸ ἔς τὸ κάθε του  
 ἀντιστεκότου βῆμα,  
 κ' ἐκεῖ ποῦ θάρριες σίμωνε  
 ἔς τοῦ βράχου τὴν ἀγκάλη,  
 πάλι μακρὰ βρισκότουνε  
 μὲς τῆ θαλασσοζάλη·  
 Ἀλλὰ μιᾶς μάννας ἢ εὐχῆ  
 ἐκεῖ τὸν ἀκλουθοῦσε  
 καὶ μὲ τὸ κῦμ' ἀθώρητη  
 κ' ἐκεῖνη πολεμοῦσε.

Βγάζει τὸ πέλαγο βουνα  
 μέσ' ἀπ' τὰ σωθηκά του  
 κι ἀνοίγουν τάφοι ἄπειροι  
 ἔς τὰ κύματ' ἀποκάτου·  
 ὅμως ἐκεῖνου τ' ἄτυχου  
 δὲν εἶν' ἐκεῖ τὸ μνήμα,  
 τὸν ὕστερό του στεναγμὸν  
 δὲν θὰ σκεπάσῃ κῦμα·  
 σ' τῆ γῆ ν' ἀφήσῃ τὴν πνοή  
 τοῦ ἦταν ὠρισμένο  
 κι' ἀνέλπιστα πατεῖ στερηά,  
 κορμὶ μισοπνιγμένο.

Εἶν' ἀπ' τὸν κόπο σάν νεκρός,  
 νὰ στοχασθῆ δὲν θέλει  
 οὔτε τὸ ποῦ εὕρισκεται  
 οὔτε τὸ τί τοῦ μέλλει,  
 οὔτε τὸ πῶς ἢ μοῖρά του  
 εἰκοσιδρῶ χρόνων  
 ναύτη φτωχὸ τὸν ἔρριξε  
 ἔς τὸν βράχο τὸν ξερόνε,  
 ἀφ' οὔ ἢ ψευτρα τῆς ζωῆς  
 τοῦ ἀνοίξε τὴ θύρα  
 μὲ χίλια δυὸ χαμόγελα,  
 μὲ μουσικαῖς, μὲ μῦρα !

Γ' ἀπαυδησμένα μέλη του τὸ πονεμένο ξάπλωσε  
 'ς ταῖς ἄγριαῖς πέτραις σέρνει· χωρίς δυνάμεις σῶμα,  
 τόπο νὰ ἔβρῃ γι' ἀνάπαυσι τὴν κεφαλὴ του ἔγειρε  
 ὁ δόλιος παραδέρνει, κι' ἀπ' τὴ ψυχὴ του βγαίνει  
 τέλος ἐκεῖ ποῦ 'ταν γραφτὸ ἐν' ἀναστέναγμα βαθύ:  
 αἰώνιο νὰ ἔβρῃ στρῶμα, ὦ μάννα μου καυμένη !

ΘΕΜ. ΣΟΛΩΜΟΣ



Εὐτυχῆς συνάντησις

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἐγὼ τὸν ἄνδρα ποῦ θὰ πάρω, τὸν ὄνειροπολῶ εὔμορφον, γενναῖον, εὐγενῆ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ καρδίαν.....

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί εὐτυχία ποῦ συνηγήθημεν !....